

Άγρια λουλούδια

NICHILI STI CAMENTE

Ακόμα και καταμεσής των άγονων πεδιάδων των ερήμων φυτρώνουν λουλούδια. Άγρια λουλούδια που αναδύουν ένοχα αρώματα και με τα αγκάθια τους, κάνουν και ματώνουν τα ίδια χέρια που τα μαζεύουν, και όμως έχουν τη δική τους μεγαλοπρεπή ιστορία χαράς, πόνου και αγάπης. Επαναλαμβάνω: είναι λουλούδια παράξενα και άγρια που φύτρωσαν από το δημιουργικό τίποτα, άνθησαν χάρη στον ήλιο και έπειτα εξαιτίας μιας θύελλας απότομα μαράθηκαν, έτσι!

Αυτά τα λουλούδια είναι σκέψεις προϊούσες της βαθιάς και σκεπτόμενης μοναξιάς της ψυχής μου, ενώ έξω, στον κόσμο που δεν μου ανήκει πλέον, ξεσπά μανιασμένα η τρέλα, αυλακωμένη από την ηλεκτρίζουσα φωτιά του κεραυνού που βροντά οργισμένα. Και εγώ, αμετανόητος τυχοδιώκτης, που τόσο μου αρέσει να καλπάζω σε χαρούμενους όσο και τρομακτικούς δρόμους αυτού του μοναχικού Βασιλείου μου, θα χαρώ να μαζέψω σποραδικά ένα μπουκέτο από αυτά τα άγρια λουλούδια για να στολίσω τη σημαία της εξέγερσης που έχει ήδη κομματιαστεί μία φορά άνανδρα και θηριωδώς και όμως τραγουδάει ακόμα το χαρούμενο τραγούδι της αιώνιας επιστροφής.

Αναρχικός είναι μονάχα εκείνος που κατόπιν μιας μακράς, κουραστικής και απελπισμένης αναζήτησης ξαναβρήκε τον εαυτό του και, ακατάδεχτος και περήφανος, έχει τεθεί «στο περιθώριο της κοινωνίας» αρνούμενος στον οποιονδήποτε το δικαίωμα να τον κρίνει. Εκείνος που δεν ξέρει να στέκεται στο ύψος των πράξεων του αναγνωρίζοντας τις, μπορεί μεν να κρίνει ότι είναι αναρχικός, όμως δεν είναι!

Η δύναμη της βούλησης και της ισχύος (όπου ισχύς δεν σημαίνει

και εξουσία), το πνεύμα της αυτοανύψωσης και της ατομικοποίησης, είναι τα πρώτα σκαλοπάτια μιας μεγάλης και ατελείωτης σκάλας όπου ανεβαίνει αυτός που θέλει να ξεπεράσει τον ίδιο του τον εαυτό, περισσότερο από κάθε τι άλλο/

Μόνο αυτός που είναι έτοιμος να γκρεμίσει με μανία τα σκουριασμένα κάγκελα του σπιτιού του μεγάλου ψέματος, εκεί όπου έχουν δώσει ραντεβού οι άτιμοι κλέφτες του «Εγώ» (θεός, κράτος, κοινωνία, ανθρωπότητα), ώστε να επανακτήσει το πολυτιμότερο του θησαυρό από τα γλοιώδη και άπληστα χέρια – επιχρυσωμένα με ψεύτικο χρυσό αγάπης, οίκτου και πολιτισμού – των τρομερών αρπαχτικών, μπορεί να αισθάνεται αφέντης και κύριος του εαυτού του και να αποκαλείται αναρχικός.

∅

Ο αναρχικός, εκτός του ότι είναι μεγάλος επαναστάτης έχει ακόμα και το πλεονέκτημα να είναι βασιλιάς. Ο βασιλιάς του εαυτού του, εννοείται!

Όποιος πιστεύει πως ο Χριστός μπορεί να είναι το σύμβολο που ο άνθρωπος πρέπει να ανεμίζει για να φθάσει στην ελευθεριακή σύνθεση της ζωής, δεν μπορεί να είναι παρά ένας σοσιαλιστής ή ένας χριστιανός αρνητής του αναρχισμού.

Όταν ο Σωκράτης που άσχετα με όλα τα άλλα, ήταν χωρίς αμφιβολία κατά πολύ ανώτερος από την κτηνωδία του λαού που τον καταδίκασε, δέχτηκε το κώνειο που του επέβαλαν να πιεί, κατέφυγε σε μία πράξη δειλίας και αφοσίωσης, που ο αναρχισμός χωρίς άλλο καταδικάζει.

∅

Το να αποδρά κανείς με οποιοδήποτε τρόπο, από την ακατανίκητη κτηνωδία ενός λαού που έχει καταστεί άγριος και κτηνώδης εξαιτίας καννιβαλιστικών προκαταλήψεων και τρομακτικής άγνοιας, ή από τον σαδιστικό εκφυλισμό της σάπιας κοινωνίας η οποία πιστεύει ότι έχει το δικαίωμα να κρίνει και να καταδικάζει ένα άτομο γιατί έφτασε σε μια πράξη που η προαναφερθείσα κοινωνία δεν είναι ποτέ σε θέση να την καταλάβει, είναι μια ενέργεια άκρως επαναστατική και

ατομικιστική που μόνο στον αναρχισμό βρίσκει λόγο ύπαρξης και την τιμή που της πρέπει.

∅

Αλίμονο! Ακόμα και η συνείδηση ήταν μέχρι τώρα ένα αταβιστικό και φοβερό φάντασμα. Και θα σταματήσει να είναι τέτοια μόνο όταν ο άνθρωπος θα μπορεί να της αποδώσει την εικόνα και τον καθρέφτη της δικής του μοναδικής θέλησης.

∅

Ο πρώτος άνθρωπος που είπε: “ δεν υπάρχει κανένας θεός” ήταν δίχως άλλο ένας αγωνιστής της ανθρώπινης σκέψης. Αλλά εκείνος που περιορίζεται στο να λέει: “ο θεός των παππάδων δεν υπάρχει” επιχειρεί να εξαπατήσει με ένα λόγο επιφανειακά διφορούμενο, αφήνοντας όμως να φανεί ξεκάθαρα ότι είναι ένας αμφιβόλου προέλευσης αντάρτης που είχε ήδη προμελετήσει τη δολοφονία των ανθρώπων, ίσως με ένα καινούργιο ψέμα.

Να είστε επιφυλακτικοί με αυτούς που περιορίζονται μόνο στην άρνηση του θεού.

[τα κείμενα που ακολουθούν προέρχονται από την ίδια στήλη του Cronaca Libertaria, είναι όμως μεταγενέστερα (ν. 10,4 Οκτωβρίου 1917)]

Δεν ξέρω γιατί όταν σκέφτομαι τους ΔΙΚΟΥΣ μας (!) ευσυνείδητους δημοσιογράφους, τους τροφοδότες της “ακριβής μας πατρίδας”, καθώς και εκείνους τους ήρωες στο εσωτερικό μέτωπο με όλο το άθροισμα της ελίτ των ΕΠ-ΑΝ-ΑΣ-ΤΑ-ΤΩΝ που εξαγνίζονται μ’ ένα καυτό μπάνιο αστραφτερού ιταλικού ήλιου, μου φαίνεται σαν να ακούω τη μελωδική φωνή του Λαέρτη, στην Ομηρική Οδύσσεια, να αναφωνεί σ’ ένα μεθυστικό ντελίριο χαράς: “ Αχ, εκείνος ο ήλιος – που σήμερα κάνει να φεγγοβολάνε χρυσά νομίσματα στον ουρανό. Συναγωνίζονται σε αρετή τα παιδιά με τα ανίψια. Δεν έχει ανατείλει πιο όμορφη μέρα!”.

∅

Χθες βράδυ, πριν να ξαπλώσω, μου ήρθε η παράξενη ιδέα να ανακρίνω έναν καλό και πολύ αγαπημένο φίλο – που έχει πεθάνει εδώ και αρκετά χρόνια από τρέλα – σχετικά με την κυνική αποστασία εκείνων που έλεγαν ότι είναι, ή όντως ήταν, σύντροφοι μας. Και αυτός, ο Φρειδερίκος Νίτσε – ο νεκρός καλός μου φίλος με το συνήθη βίαιο σαρκασμό- μου απάντησε κατά λέξη: ‘‘ Είναι αλήθεια ότι πολλοί, εκείνο τον καιρό, σηκώνανε τα πόδια τους, σαν τις χορεύτριες, όσο τους προσέλκυε το σοφό μου γέλιο – αλλά ύστερα άλλαξαν γνώμη και τώρα τους βλέπω όλους τους σκυμμένους να σέρνονται προς το σταυρό’’.

∅

‘‘Αλίμονο! Ανέκαθεν ήταν λίγοι εκείνοι που έχουν πραγματικά ακατάβλητο θάρρος καθώς και πνεύμα προικισμένο με την αρετή της σταθερότητας. Όλοι οι υπόλοιποι είναι δειλοί’’.

∅

Θα ήθελα να επιβεβαιωθώ, θα ήθελα να δω τις ιδέες μου να θριαμβεύουν, θα ήθελα να ακολουθώ τις κλίσεις μου, θα ήθελα να αναπτύξω όλες τις φυσικές και πνευματικές ικανότητες μου, ορίστε ο σκοπός όλων αυτών που τελικά βρήκαν το δικό τους ΚΑΛΟ και το δικό τους ΚΑΚΟ.

∅

Θα ήθελα να δω τη δική μου ατομικότητα και τα δικά μου ιδανικά να κατακτούν την αληθινή αγάπη των φίλων μου, ενώ με τους αντιπάλους και εχθρούς μου θα δώσω σκληρές μάχες χωρίς όρια και σε κάθε προσπάθεια τους να μας νικήσουν και να μας ταπεινώσουν θα μας βρουν απέναντί τους, δυνατούς και τολμηρούς. Αλλά το να απαιτούμε απ’ όλους να ζουν όπως εμείς, θα μου φαινόταν τραβηγμένο, αφού ‘‘ο κάθε άνθρωπος’’ – λέει ο Σεντάλ – ‘‘κατά βάθος, αν θέλει να μπει στον μπελά να μελετήσει τον εαυτό του, θα διαπιστώσει πως έχει το δικό του ωραίο ιδεατό, και μου φαίνεται τουλάχιστον γελοίο να

προσπαθείς να αλλάξεις τον διπλανό σου''.

∅

Δεν μπόρεσα ποτέ να εξηγήσω το γιατί εξακολουθεί να υπάρχει ακόμα ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων φαινομενικά τελείως ετερόκλητων που πιστεύουν και ελπίζουν ότι μπορούν να βρουν το δικό τους θρίαμβο και τη δική τους εξύψωση μέσα από το θρίαμβο και την εξύψωση του λαού. Εκείνοι που δεν αντιλήφθηκαν ποτέ – όπως θα έλεγε για άλλη περίπτωση ο Μπαλζάκ – ότι κείτεται ένας σκελετός εκεί που αυτοί ψάχνουν για θησαυρό.

∅

''Όταν εκτιμάται'' -λέει ο ανυπότακτος Τσεϊνφορτ- ''πως ο καρπός της εργασίας και της σκέψης τριάντα ή σαράντα αιώνων, συνιστάται στην εγκατάλειψη τριακοσίων εκατομμυρίων ανθρώπων σκορπισμένων ανά τη γη στις διαταγές μιας τριανταριάς δεσποτών που στην πλειοψηφία τους είναι αμαθείς και ανόητοι, και που ο καθένας με τη σειρά του έπαιρνε εντολές από τρεις ή τέσσερις κακούργους, αρκετά συχνά ηλίθιους, τι να σκεφτεί κανείς για την ανθρωπότητα και τις μελλοντικές της τύχες;''.

Φτωχέ Τσεϊνφορτ! Αν μπορούσες να σηκωθείς από τον κρύο σου τάφο, όπου κείτεσαι πλέον παραπάνω από έναν αιώνα, θα μπορούσες να δείς ποια ήταν η μοίρα που περίμενε αυτή την ΔΥΣΤΗΧΗ ανθρωπότητα των ημερών μας!

∅

''... οι ανελέητοι δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να αλλάξουν λατρεία και στην εικόνα της αίρεσης τοποθετούν και συντηρούν πάντα αναμνήσεις της θρησκείας''. (Ζ. Βαλέ)

∅

Πλην κάποιων εξαιρέσεων διαφόρων άγριων λαών όπως οι Τάταροι και εξαιρουμένου του Λυκούργου και κάποιων ελληνικών πληθυσμών, που η γυναίκα έπαιρνε μέρος στα κοινά, σήμερα ο άντρας, είτε κατά τύχη, είτε εξαιτίας του φύλου του, είναι

συνηθισμένος να συμπεριφέρεται στη γυναίκα σαν να είναι ιδιοκτήτης της. ‘‘Η γυναίκα μου!’’ λέει ο υγιής άντρας. Ήδη με το να λέει : ‘‘η γυναίκα μου’’ καταδεικνύει διαφθορά. Και η γυναίκα όμως τι λέει; Τι απαντάει αυτή; Αχ, τι χάος! Τι τρομερό χάος!

∅

‘‘Τα μωρά, αυτά τα μικρά αθώα μωρά! Τα βλέπεις να έρχονται στο φως με μάτια ορθάνοικτα, να παίζουν πόλεμο και ακούς το ένα απ’ αυτά να κλαίει, με τη λεπτή του παιδική φωνή: εμένα μου προκαλούν μια αίσθηση τρόμου, φρίκης. Πήγαινα στο σπίτι, η νύχτα έπεφτε κι εκείνα τα αθώα μωρά μεταμορφώνονταν στον ύπνο μου σε όνειρο που μ’ έκαιγε όπως μια νυχτερινή φωτιά καίει ολόκληρες λεγεώνες νεαρών δολοφόνων’’. (Λ.Αντρέϊφ)